Povestea cu FLOREA VOEVOD

POVESTE POPULARĂ

IRINA

Florea Voevod se duse la Curtea împăratului Furtună, eşi înaintea acestuia şi-i zise : „Am venit să cer de soţie pe domniţa Stelina, fiica Măriei Tale".

Impăratului Furtună nu-i plăcură aceste cuvinte. Nu se îndura să se despartă de domniţa Stelina, mai ales că era văduv şi n'avea alţi copii. Dacă ar fi plecat de lângă dânsul şi Stelina, ar fi rămas să trăiască singur cuc, tocmai acum când îl copleşiseră bătrâneţele.

De aceea îi răspunse lui Florea Voevod, zicându-i : „Voinice, dacă vrei să iei în căsătorie pe Stelina, trebue mai întâi să duci la bun sfârşit următoarele trei încercări: să-mi aduci o sticlă din vinul care întinereşte pe bătrâni; să-mi aduci capul balaurului care îmi prăpădeşte împărăţia şi, al treilea, să-mi aduci cămaşa de oţel prin care nu trece nici sabia, nici glontele, nici ghiuleaua tunului. Dacă nu-mi aduci aceste trei lucruri, să-ţi muţi gândul dela fiică-mea.

— „Voi încerca să ţi le aduc", zise Florea Voevod sărind pe calul său şi depărtându-se dela palat.

Merse voinicul nostru cale lungă să-i ajungă, până ce

se opri, ca să se mai odihnească, la rădăcina unui stejar dela marginea unei păduri. Dar nici nu şezuse bine, că auzi, venind din stejar, plânset şi ţipete.

Işi aruncă privirile în sus şi văzu că tocmai în vârful stejarului, o bufniţă îşi prinsese capul între două ramuri şi nu putea să scape.

Bun şi milostiv cum era din fire, Florea Voevod se căţără în stejar, îndepărtă ramurile şi în felul acesta scăpă pe bufniţă dela moarte.

Bufniţa, în loc să se sperie şi să fugă, se opri locului şi îi vorbi cu graiu omenesc, zicându-i : „Florea Voevod, îţi mulţumesc pentru binele ce mi-ai făcut. Află că eu sunt regina bufniţelor şi ştiu multe taine. Ştiu, bunăoară, că tu mergi să cauţi vinul care întinereşte.

— Aşa este, îi întări voinicul vorba.

— Mai ştiu, grăi mai departe regina bufniţelor, că din vinul acesta nu este decât o singură sticlă şi că sticla aceasta se găseşte în groapa din mijlocul pădurii, unde e păzită zi şi noapte de o dihanie groaznică la vedere şi nespus de puternică la trup. Dihania aceasta nu doarme, nu închide ochii nici o clipă şi nu se mişcă dela locul ei de lângă groapă. N'o să-ţi fie lesne să o răpui, dar viu şi eu cu tine, ca să-ţi dau o mână de ajutor".

Porniră împreună prin desişul pădurii, Florea Voevod călare în şea, iar bufniţa pe spatele calului. Aşa ajunseră ei la groapa, unde stătea de pază dihania cea groaznică.

Florea Voevod, cum o văzu, sări depe cal şi trăgând paloşul din teacă, se repezi asupra ei.

Se încinse o luptă cum nu se mai văzuse până atunci pe meleagurile acelea. Insă, în zadar lovea Florea Voevod cu paloşul său ascuţit. Pielea dihaniei parcă era de oţel şi mai multe nu. Nu se vedea pe ea, nu o tăetură, ci măcar o sgârietură cât de mică.

Voinicul, care era tot o apă, începuse să obosească şi să slăbească din puteri. Văzând aceasta, regina bufniţelor, care până atunci privea fără să se amestece, se repezi la dihanie şi cu ciocul îi crăpă ochii amândoi. Dihania căzu pe spate, iar Florea Voevod văzu partea unde pielea dihaniei era mai subţire. Infipse în partea aceea paloşul, sucindu-l şi învârtindu-l de câteva ori.

Aşa putu el să răpună pe dihanie şi să ia din fundul groapei sticla cu vinul care întinereşte.

„Acum, zise regina bufniţelor, m'am plătit de datoria mea. Aşa dar, rămâi cu bine şi Dumnezeu să-ţi dea noroc".

Zicând acestea, bufniţa sbură şi pieri în desişul pădurii.

Florea Voevod, mulţumit că cea dintâi isprăvă îi eşise cu bine, îşi văzu mai departe de drum. Mergea să găsească pe balaurul care prăpădea ţara împăratului Furtună şi să găsească şi cămaşa de oţel prin care nu trecea nici sabia, nici glontele, nici ghiuleaua tunului.

Mergând aşa, auzi dintr'un şanţ dela marginea drumului urlete de fiară sălbatecă. Se apropie de locul acela şi văzu că un lup căzuse prins într'o cursă.

Florea Voevod îl scăpă din cursă, iar lupul îi zise: „Voinice, îţi mulţumesc şi vreau să mă răsplătesc pentru binele ce mi-ai făcut. De aceea, am să viu cu tine, ca să-ţi dau o mână de ajutor şi să poţi răpune pe balaur şi să-i iei cămaşa de oţel, pentrucă el este îmbrăcat în cămaşa ce cauţi. Află că eu sunt regele lupilor şi că puterea mea nu este mică".

Şi aşa, porniră împreună, lupul mergând înainte, ca să-i arate lui Florea Voevod drumul ce duce la peştera în care locuia balaurul cel cumplit.

Dar balaurul îi zări şi fără să-i aştepte să se apropie de dânsul, se repezi la Florea Voevod, vrând să-l cuprindă în braţe şi să-l strivească. Insă Florea Voevod trase din teacă paloşul său ascuţit şi se porni să-i tragă balaurului cu toată puterea.

Ce folos numai că toate loviturile acestea se izbeau de cămaşa de oţel, aşa că nu-i făceau dihaniei nici un rău! Dar la locul unde era inima balaurului, cămaşa de oţel avea o gaură, însă nu era lesne să nimerească acolo, fiindcă balaurul se ferea cu toată grija.

Lupta mergea înainte, însă Florea Voevod începuse să obosească şi să slăbească din puteri. Văzând aceasta, lupul sări şi el asupra balaurului, îl apucă de picior şi îl muşcă, înfigându-şi cât mai adânc colţii săi ascuţiţi.

De durere, dihania scoase un urlet sălbatec şi se prăbuşi căzând pe spate. Atunci Florea Voevod putu să vadă partea unde cămaşa de oţel avea o gaură. Cum am spus, gaura aceasta era tocmai deasupra inimei balaurului.

Voinicul nostru nu pierdu vremea, ci înfipse paloşul său, care pătrunse adânc în inima dihaniei. Balaurul rămase mort pe loc, iar Florea Voevod îi tăie mai întâi capul, pe care îl puse în traistă, apoi îl desbrăcă de cămaşa de oţel.

Mulţumit şi biruitor, se întoarse de grabă la Curtea împăratului Furtună, care văzând vitejia flăcăului şi că îi adusese tot ce îi ceruse, n'avu încotro, ci îi dete de soţie pe fiică-sa, frumoasa domniţă Stelina.

MARIN OPREANU

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P. T. T. Nr. 24.464—1939

„UNIVERSUL", Str. BREZOIANU 23—25, BUCUREŞTI—ROMÂNIA